

smukke Virksomhed maa komme til at omfatte hele Byen. Hjemmet bestaar af nogle net og hyggeligt udstyrede Værelser og Køkken samt et Oplagsrum fyldt med Sengklæder, Linned, Medikamenter, kort sagt, hvad Materiel der behøves til god Sygepleje. Den fattige har en Slags moralsk Forpligtelse til, dersom han kan, at betale for dette, naar han bliver rask. Dog undtages Linned og Sengklæder, som Søstrene tager tilbage. Det bør maaske her bemærkes, at en Madras og det sidste Stykke Linned, den Syge har modtaget, skænker Foreningen ham. Kl. 8 om Morgenen modtager „Søstrene“ Patienter, som har Kræfter til at indfinde sig i Hjemmet for at faa Hjælp; Kl. 11 gaar Søstrene ud, medførende hvad de behøver af deres Forraad, ogsaa Mad, hvormed mangen Gang ogsaa de sultne Børn mættes, for at Moderen maa kunne føle sig rolig. Efter Middag gaar de igen ud, modtager atter Patienter Kl. 8 om Aftenen, men gør ingen Nattjeneste. Jeg traf i Hjemmet en Sygeplejerske, som bar Sofiehjemmets Dragt. Hun var 29 Aar og havde i 8 Aar plejet syge, men havde ikke desto mindre det blomstrende og ungdommelige Udseende, som ofte udmærker vore Sygeplejersker. Hun fortalte bl. a. om en gammel Kone, der i mange Aar havde lidt af et stort Saar i Benet, og som man havde fundet liggende i Sengen, omgivet af tømte Flasker og med Benet ubrugeligt, trukket op under sig. Nu derimod var det rettet ud, og den gamle gik hver Dag til Hjemmet for at faa det tilset.

Sundhedens værste Fjender, som Plejerskerne især maa kæmpe imod, er Urenlighed og Drukkenskab. „Søsteren“ havde uagtet sit frejdige Blik et vemodigt Træk i sit Ansigt, og hun sagde, at det ofte følte tungt og haabløst at arbejde for de fattige, hvor Lasten saa let trivedes; men hun tilføjede straks efter med et Smil, at hun alligevel ikke vilde bytte sin Gerning med nogen anden, og hun undskyldte de ulykkelige med, at de fleste var opvoksede i al Slags Elendighed.

„Naa, Frøken“, sagde jeg, bestemt paa at prøve, hvad Indtryk lidt Socialisme vilde gøre paa Søsteren, hvis Værelse jeg havde fundet opfyldt af Andagtsbøger og forsynet med Bibelsprog paa Væggene, „er det ikke et forkert Samfund, vi lever i? kunde man ikke faa Lyst til at vende en Kende op og ned paa det?“ Hun saa nogle Øjeblikke tavs og eftertænsom ned mod Gulvet og sagde derpaa stille og klangløst: „Jeg har en stærk og dyb Skræk for de fattiges Smuds og Laster, men en endnu stærkere for al Slags Luksus, saalænge der gives hungrende og lidende Mennesker.“ Jeg gik min Vej, inderlig tilfreds med Svaret og opfyldt af Ærbødighed for den unge Sygeplejerske, medens jeg grundede paa, hvor intetsigende de fleste Partinayne er.

Jeg spurgte saavel Forstanderinden for Sofiehjemmet som